

να πιεράνω ένα φίλο μου, που αγαπώ τόσο και που με δουλεύει με τέτοια πίστη. Μά' ελα πάλι που είνε περιστάσεις, που όσο κι' αν κανένας θέλη να ευχαριστήσῃ τὸ φίλο του, δὲ μπορεί νὰν τὸ κάμῃ και Πασσᾶς και Βεζύρης ἄν είνε.

«Τὸ ἴδιον παθαίνω κ' ἐγὼ σήμερα. Μὲ μεγάλη μου λύπη σοῦ λέω, πῶς δὲ μπορῶ ν' ἀνακατευθῶ στὴ δουλειὰ που μὲ παρακαλεῖς. Αὐτὰ τὰ πράματα είνε δουλειές του Καδῆ και κάμῃ μ' ἐκείνον καλά. Τί ἐξουσία ἔχω ἐγὼ στὰ τέτοια; Δὲ φτάνει που γιὰ μεγάλο σου χατήρι ἐγάλασα μιὰ φορά τὸ Νόμο και σ' ἀρπάξα κρυφὰ ἀπ' τοῦ Καδῆ τὰ χέρια; Νὰ χαλάσω και δεύτερη φορά τὸ Νόμο δὲ γίνεται, δὲν πάει, μολονότι θέλω πολὺ νὰ ευχαριστήσω τὸν καλὸ μου τὸν καπετάνιο.

«Μ' ἀκού τοῦτο εἶν' ἀπ' τ' ἀδύνατα, ἔκουσε, ἂ θέλῃς τὴ συμβουλὴ μου. Εἶνε συμβουλὴ φίλου κι' ἀθρώπου πῶπαθε κ' εἶδε πολλὰ στὴ μακρινή του τὴ ζωὴ. Εἴχασ' τὴ χανούμισσά σου! Μὴν! τρώῃς τὴ ζωὴ σου γιὰ μιὰ πηλογορνάτικα! Εἶνε πολὺτιμη, και πὶο πολὺ σὲ μένα, που σοῦ ἐτοιμάζω καινούργιες δόξες με τὸν πόλεμο του Χουρσίτη. Εἴχασ' τὴ Νετζιμπέ και κάμῃ μόνον νὰ νικήσουμε, κ' ἐγὼ σοῦ τάξω ἀπὸ τώρα χίλιες σὰ κείνη στὸ πλοῖσι Χαρέμι του Πασσᾶ...»

(Ξεκρίζοντας τὸ γράμμα).

«Εἰ φτάνει πιά, σιχάνουμαι... τὰ μάτια μου δὲ νὰ τὰ λερώνω πὶο πολὺ με τὰ γραψίματα του! Βεζύρη, μήπως νόμισες τοὺς ἄλλους σὰν κ' ἐσένα και τοὺς προτείνεις πράματα, που στὰ προσώπατ' τὸ χρῶμα φέρνει που ἐσὺ ποτὲ δὲν τὸ γνωρίζεις;.. Λοιπὸν ἀρνιέται ὁ Πασσᾶς τὴ Νετζιμπέ νὰ σώσῃ κ' ἡ κόρη ἢ βεργολογερετ' χωρὶς καμμιὰ βοήθεια θὰ παιδευτῇ με θάνατο!.. Ἄ στὴ δική της θέση ἤμου ἐγὼ, θὲ νᾶλεγα πῶς προτιμῶ τὸ Χάρο παρὰ χρεώστης στὸν Ἀλῆ... μὰ ἡ κακομοίρα ἐκείνη δὲν εἶνε κρέμα νὰ χιθῇ στὴ ζηλευτή της νεοίτη; Και ὅμως θὰ θανατωθῇ! κ' ἐμένα που μποροῦσα νὰ τὴ γλυτώσω, ἐλεύθερος ἄν ἤμουνα, ὁ Βεζύρης γιὰ νὰ με σώσῃ, μ' ἀρπάξε και μ' ἐκλείτε ἐδῶ πέρα. ὦ! λυτρωμὸς χειρότερος κι' ἀπὸ ποιητὴ ἀκόμα.

ΦΩΝΕΣ (μακρὰ ἀπ' ἐξω).

Χτυπᾶτε τὴ Χανούμισσα! Τὴ Νετζιμπέ στὸ λάκκο!

ΚΑΡΕΤΤΟΣ

Θεὲ μου! οἱ φωνές αὐτές τί νὰ σηκάνουν τάχα; Ἄχ, τ' ὄνομά της ἔκουσα, ἢ μὲ γελῶν τ' αὐτιά μου; ὦ! βέβαια γελᾶστηκα...

ΦΩΝΕΣ (πὶο κοντὰ)

Τὴ Νετζιμπέ στὸ λάκκο!

ΚΑΡΕΤΤΟΣ

«ὦ! τώρα πόσο θᾶθελα νὰ πῶ πῶς γελισμένους εἶμαι και πάλι! ὦ θεὲ, σὰν πυρωμένο βόλι τὰ λόγια τους περάσανε μὲς' τὸ μυαλό μου, κ' αἰματομένο κι' ἀσβυστὸ χαράζει μὲς' τὸ νῦ μου τὸ φοβερὸ τους νόημα!..»

ΦΩΝΕΣ (κοντὰ)

Στὸ θάνατο, στὸ λάκκο!

ΚΑΡΕΤΤΟΣ

Θεὲ μου, εἶν' ἀδύνατο αὐτὸ νὰ τὸ βαστάξω τὸ φοβερὸ τὸ βέβαιο (Γονατίζει) γι' αὐτὸ γονατισμένος, θεὲ μου, σὲ παρακαλῶ συχώρηση νὰ δώσης

στὸ πλάσμα σου τ' ἀδύνατο, που θέλησε νὰ μείνῃ ἀκλόνητο στὴν πίστη του, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τῆς σάρκας τὴν ἀσθένεια, και νικημένος τώρα συχώρηση ὁ ἀρνηστὴς γονατιστὸς ζητάει!

(Τρέχει σὶο παράθυρο τοῦ Φρουρίου)

Σταθῆτε, που πηγαίνετε! Τὴ Νετζιμπέ ἀφήστε! Γίνουμε Τούρκος... γίνουμαι... ἀρνούμαι τὸ Θεὸ μου, λατρεύω τὸν Προφήτη σας και προσκυνῶ του, φτάνει ἡ Νετζιμπέ ἐλεύθερη νὰ μείνῃ και δική μου! «Εἰ σεῖς, πῶς δὲν ἀκούετε;.. μὴ σέρνετε τὴν κόρη που ἀγαπῶ... Ἀφήστε την... Γίνουμαι Τούρκος, [εἶπα.

Θεὲ μου! δὲν ἀκούν αὐτοὶ και προχωροῦν, τὴ σέρνουν, τὴ σέρνουνε στὸ θάνατο... τὴ σέρνουν... ὦ θεὲ μου. (πέφτει λιγοθυμισμένος).

ΣΚΗΝΗ VII

Ἀ λ λ α γ ῆ

(Τόπος στὰ Γιάννινα ἐξω ἀπὸ τοὺς Προμαχώνες. Μιαίνει ὁ Καδῆς και στρατιῶτες με κόμον πολόν. Στὴ μέση τους ἡ Νετζιμπέ με ξέπλεκα μαλλιά και χωρὶς γιοσμάκι).

ΚΑΔΗΣ

Καθῆκο, φίλοι, λυπηρὸ μὰς ἔφερε δῶ ὅλους. Τὸ ξέρω πῶς καθέννας σας μὲς' τὴν καρδιά του συμπάθεια γιὰ τούτη δῶ τὴν ἄμοιρη και λύπη γιὰ τ' ἀνηρὰ τὰ νειάτα της και γιὰ τὴν ὁμορφιά της, μὰ πάλι ἡ εὐσπλαχνία σας μ' ὄργη πρέπει νὰ σιγήῃ, σὰν τὸ σκεφθῆτε τὸ κακὸ, που ἔκαμε ἡ κακούργα. Ἐπάτησε τοὺς νόμους μας κι' ἐπρόδωσε τὴν πίστη γιὰ μιὰν ἀγάπη ἄνομη. Τὸ κρέμα εἶνε μεγάλο, κι' εἶν' ἡ ποιητὴ του ὁ θάνατος. Ἄς σφιζοῦμε τὴν καρδιά μας κι' ἔς ἐκδικήσουμε φριχτὰ τὴν προσβολὴ που ἐγίνῃ στοὺς νόμους τοῦ Προφήτη μας! Ὅποιος πιστὸς ἔς ἐρθῇ!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Νὰ παιδευτῇ με θάνατο! Ἡ ἄνομη στὸ λάκκο!

ΝΕΤΖΙΜΠΕ

«ὦ! οἱ ἀπαίσιες φωνές, ὅπου χτυποῦν τ' αὐτιά μου σὰ σκύλων οὐρλιασματα! και σὺ, δυστυχισμένη, στοὺς λύκους μέσα, στὰ θεριά τί θέλεις, τί γυρεύεις; Τί ἔκαμες κι' αὐτοὶ ἐδῶ σὰ λυσσασμένοι θέλουν νὰ σοῦ τὴν πάρουν τὴ ζωή;.. Τί ἔκαμα, θεὲ μου! ἀγάπησα ἓνα πλάσμα σου με τρέλλα, με λαχτάρα. Ἔλα, Καρέττε, πρόβαλε ἐσὺ, ὦ ἀετέ μου, και λύτρωσε τὸ ταῖρι σου ἀπ' τοῦ φονιά τὰ χέρια! τὴ Νετζιμπέ σου γλύτωσε, που σ' ἀγαπάει ἀκόμα! Ἄλλοιμονο, δὲν ἔρχεσαι! ποῖος ξέρει, που και σένα σὲ ἔχουνε οἱ ἄτιμοι κλεισμένο, σκοτωμένο! Γι' αὐτὸ δὲν ἔρχεσαι, γι' αὐτὸ... ἄλλοιως κοντὰ μου [θᾶσουν.

Περίμενε με, ἔρχουμαι, Καρέττε, ἐγὼ σὲ σένα! δὲ θὰ σ' ἀρῶ μοναχὸ, θὰ ῥθῶ, τί εὐτυχία! Ζευγαρωμένοι σὰν πουλιὰ και μὲς' τὸν τάφο ἀκόμα. Ἄν ὅμως εἶν' ἐλεύθερος, κ' ἐνῶ καλὰ τὸ ξέρει, πῶς με σκοτώνουν σήμερα, δὲν ἔρχεται ἀπὸ φόβο;.. Ἄ! ὄχι, εἶν' ἀδύνατο... θάρχεταν... Μιὰ τέτοια ἰδέα, ἄν ἐφουτεῦνταν στὴν κεφαλὴ μου μέσα, θὰ μ' ἔκαμε στὸ θάνατο νὰ πάω με τρομάρα. Δὲν ἔχω τέτοια δύναμη νὰ χαίρουμαι, που ἐκείνος ἐγλύτωσε ἀπ' τὸ θάνατο... Ζουλεύω, ναί, Ζουλεύω!

ΚΑΔΗΣ

Ἔλα λοιπὸν, τί μου μουρᾶς; Ἐμπρός, ἔμπρός, ἔς [πᾶμε.

(Οἱ στρατιῶτες βάζουν τὴ Νετζιμπέ στὴ μέση κ' ἡ συνοδεία ξεκινάει ἀργὰ ἀργὰ, ἐνῶ ἡ Νετζιμπέ λέγει τὰ ὑπερονὰ αὐτὰ λόγια.)

NETZIMPE

Ἔφτασε ἀλλοίμονο ἡ στερνὴ, ἡ φοβερὴ μου ὦρα! Πατρίδα, σ' ἀποχαιρετῶ, Βουνα, κ' ἐσένα Λίμνη, που στὰ ψηλά σου ἐπαιζα καλάμια ἐγὼ παιδάκι, που τριγυροῦν τοὺς ὄχτους σου, και στ' ἀργυρὰ [νερά σου, πούδαν χιλιάδες μέσα τους φορὲς γυροῦν μαλλάκια, κ' ἐσένα, Λίμνη, ἀφίνο γεια, κ' ἐσένα, πλανε [Κόσμε!

Ἔχε και σὺ, Καρέττε, γεια, ἄν ζῆς... κι' ἄν ἀγαπᾶς [πῆσης και δεύτερη στὸν κόσμο αὐτόν, ἀπ' τὰ οἰκία σου [κράτα κανένα δυὸ γιὰ ψυχικὸ και στέλνε τα σ' ἐμένα που τόσο σὲ ἀγάπησα. Στὸ κρυφὸ μου μνημα, θὲ νὰ μοῦ φέρουν ζεστασια, Καρέττε, τὰ οἰκία σου!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Στὸ θάνατο ἡ ἄνομη. Ἡ Νετζιμπέ στὸ λάκκο! (Βγαίνουν)

ΤΕΛΟΣ

M. Δ. ΦΡΑΓΚΟΓΑΔΗΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΔΙΧΩΣ ΖΩΗ

Ἀγαπητὲ Νουμά,

Ἄκουσε μιὰ ζυμολόγησή μου, κι' ἔβρισκεις πῶς μιλάω σωστά, τύπως τὰ λόγια μου νὰν τὰ διαβάσουν κι' ἄλλοι, και μάλιστα τὰ πηλογορνάκια, που μόλις μπαίνουνε στὴ ζωὴ κι' ὅλα μπροστὰ στὰ μάτια τους φαίνονται βουνα.

Ἄν τύχαινε λοιπὸ νᾶμαι γιὰς παραλῆ, σὰν τὸν κατημένο τὸν Εὐγενίδη, κι' ἀγαποῦσα καμιά, ἔχι τόσο πλοῦσια σὰν κ' ἐμένα, κ' ἔλεγα τοῦ πατέρα μου πῶς θὰ τὴν πάρω, κι' ὁ πατέρας μου μ' ἀπαντοῦσε «δὲ σ' ἀφήνω, γιατί δὲν ἔχει ὄσους παραδες ἔχουμε και μεῖς», ξέρεις τί θᾶκανα; Ὁθῆνα τὸν πατέρα μου νὰ μετράει και νὰ λιάζει τοὺς παραδες του, και θὰ ρηχόμουνα, μαζί μ' ἐκείνη π' ἀγαποῦσα, στὴ ζωὴ ἀψήρῶντας κάθε ἐμπόδιο.

Ἄν πάλι καταλάβαινα πῶς μούλειπε τὸ θάρρος νὰ ζήσω δίχως τὴν ἄδεια και δίχως τὴν παρουσία τοῦ πατέρα μου, θὰ τίναζα κ' ἐγὼ τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα, ὄχι μοναχὰ γιατί δὲ θᾶπαίρινα ἐκείνη που ἀγαποῦσα, ἀλλὰ γιατί θᾶθλεπα πῶς δὲν εἶχα ζωὴ μέσα μου και οἱ τέτοιοι ἄχρηστοι ἐλωσδιόλου, πρέπει νὰ δικάζουμε μιὰ ὦρα ἀργότερα τὴ γωνιά και νὰ φέρνουν τὴ θέση τους σὲ ἄλλους, ζωντανούς και παληκαράδες.

Λυπήθηκα κ' ἐγὼ σὰν ἄνθρωπος γιὰ τὴν αὐτοχτονία τοῦ κατημένου τοῦ Εὐγενίδη, μὰ σὰν τὸ καλοσυλλογίστηκα τὸ πρᾶμα ἔφτασα, ἀπὸ συλλογισμὸ σὲ συλλογισμὸ, στὸ παραπικρὸ συμπέρασμα, που μπορεί νὰ εἶναι λίγο ἄγριο, μὰ εἶναι και τὸ μόνο σωστό.

Θέλουμε νὰ ποῦνε μερικοὶ πῶς ὁ νέος ζήτησε νὰ

σκοτωθεί, όχι γιατί του άρνιότανε την χείρα ο πατέρας του, αλλά γιατί η κόρη δεν τον αγαπούσε. Τόσο χειρότερα γι' αυτόν. Έπρεπε να κάνει έναν τεμενά στην περήφρανη κοπέλλα και να πάει να βρει εκείνην που θα μπορούσε νάν τον αγαπήσει. Ξέρω κ' εγώ!..

Δικός σου
ΒΕΡΘΕΡΙΝΟΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τό ένκ, κ' ένκ φρ. χρ. γιὰ τό έξωτερικό, πουλιούντα σπὰ γραφέια μας τὰκίλουθα βιβλία:

Του Ψυχάρη «Ταξίδι» και «Όνειρο του Γιαννίρη».

Του Πάλλη «Ήλιος και φεγγάρι».

Του Φωτιάδη Το «Γλωσσική ζήτημα και η εκπαιδευτική μας αναγέννηση».

Του Έφταλιώτη «Ιστορία της Ρωμισούνης» και «Μαζώγτρα, Βρουκολακας κλπ.»

Του Φιλάντα Γραμματική της Ρωμεικής γλωσσας (μέρ. Α').

Του Λόγγου «Δάφνης και Άλόη» (χρητοδεμένο) μεταφρ. Ήλ. Βουτιερίδη.

Του Σοφοκλή Αίας. Μεταφρ. Ζήσιμου Σιδερη

Του Χ. Άντοριάδη. «Ό Μέγ' Άλέξαντρος».

Του Κ. Παδαγιάννη «Μοσκιές» (Δηγήματα 50 λεπτά).

Ή Ιλιάδα, μεταφρασμένη από τον κ. Άλέξ Πάλλη δρ. 2 και φρ. χρ. 2 στο έξωτερικό.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— * Ό κ. Α. Καρκαβίτσας είχε την καλωσύνη να μας στείλει ένα έξοχο άρθρο του με τον τίτλο «Οί Φρόνιμοι». Έπειδή τό λάβαμε άργά, όταν πια τό φύλλο εΐταν έτοιμο, θάν τό δημοσιεύουμε στο φύλλο της Άλλης Κυριακής.

— Ένας έμποροπάλληλος ταξιδεύοντας την περασμένη βδομάδα από την Πάτρα στον Κραθασαρξ για δουλιές του μαγαζιού, τηλεγράφησε από κει στον προϊστάμενό του «Άδυνατώ να προχωρήσω θά συλληφθώ υπό φυλακίωνα».

— Το τηλεγράφημα είναι για τή Δημόσια ασφάλεια πίο δυνατή ρεκλάμα κι από τή δήλωση της κ. Ριαγκούρ κι από τὰ λόγια του κ. Άνακρητή. Ζήτω Άλλη μια φορά άκόμα τό Ρωμαίικο!

— Μαθαίνουμε πως ο ένοικιαστής του Βαριετιέ που έκανε έξωση στην «Κατοχή» δεν τόκανε από ευφέρο μα από λόγους καθολοκληρίαν αισθηματικούς.

— Ό ένοικιαστής αυτός έτυχε νάναι Ό θ ω ν ι σ τ ή ς φανατικός και δεν του βάστηξε η καρδιά του να βλέπει κάθε βράδι τό Βασιλιά του να βγάζει λόγους πεντάριους σαν του κ. Πλατούσσα.

— Νά λοιπόν που βρίσκονται άκόμα στην κοινωνία μας άνθρωποι να θυσιάζουνε για μια ευγενικιά ιδέα τό σφύρο τους, αφού είναι γνωστό πως ο ιδεολόγος αυτός ένοικιαστής τραβούσε κάθε βράδι γενναίο μερτικό από την εΙσπραξη.

— Το Έλλ. Μελόδραμα έχει έναν τεχνίτη πρώτης, τό βαρύτιμο Βακαρέλλη, που με τή γλυκιά φωνή του και τὰ περίτεχνα σκηνικά μπορούσε να σταθεΐ αξιοπρεπα και σε Εύρωπαϊκό άκόμα θέατρο.

— Με τό Βακαρέλλη, και με τους Άλλους δύο, τό Μωραΐτη και τό Βλαχόπουλο, τό Έλλ. Μελόδραμα θά τραθήξει πολύ μπροστά, άρκει νάν τό υποστηρίξει ο κόσμος και να βρεθεί κανένας παραλής νάν του δώσει την πρώτη γερή σκουντιά.

— Το σημερινό Έκπαιδευτικό μας άρθρο, κι ά δεν τό διαβάσει ο κ. Έπουργός της Παιδείας και οι συνάδερφοί του, δεν πειράζει.

— Εΐτε τό διαβάσουν εΐτε όχι, τ' ίδιο κάνει, αφού κανένα καλό δεν μπορείς να περιμένεις απ' αυτούς.

— Φτάνει νάν τό διαβάσουν οι γονιοί και να νιώσουν τις μεγάλες και πατριωτικές αλήθειες του, γιατί, τό περισσότερο, γι' αυτούς είναι γραμμένο.

— Μονάχα άμα νιώσουν οι γονιοί τό μεγάλο κακό που κάνουν και στο σπίτι τους και στο Έθνος, δίνοντας στα παιδιά τους μια ψεύτικη κι άνώφελη κ λ α σ τ ι κ ή τάχα μόρφωση, μοναχα άμα αυτοί τελήσουνε νάνοΐζουν τὰ ματια τους και να πάρουν τον ίδιο δρόμο που δείχνει ο συγγραφέας των άρθρων, θά ρημάζουν τὰ σκολειά και θάναγκαστεί η Πολιτεία, θέλοντας μή θελοντας, να γκερλίσει τό σάπιο Έκπαιδευτικό της σύστημα και να θεμελιώσει το Άλλο, τό γερό, που θά δώσει το Έθνος την κανούρικ γεννιά, την τίμια και τή δουλεύτρα.

— Δεν υπάρχει καμιά ελπίδα να ζυπηήσουν οι Κυβερνήτες μας, γιατί και δεν τους συμφέρει να ζυπηήσουν.

— Άς ζυπηήσουμε τουλάχιστο μες που πλερώνουμε σήμερα τόσο βαριά όλα τα έξοδα του ύπνου τους.

— Ό σοβαρώτατος κ. Πάπ των «Άθηναι» ξέβαψε την περασμένη Πέμπτη κάτι σχολοτήχους του μακαρίτη Δ. Κόκκου για τό «Ταξίδι» του Ψυχάρη.

— Ό βλοημένος, δεν παύσαμε ένα δυο μέρες που θά ξαναβγει τό «Ταξίδι» σε δευτερη έκδοτη, να κάνει τότε και τό μνημόσυνο του φίλου του;

— Ό μακαρίτης ο σέκακος είχε τότες φιλολογικές άμαρτίες στη σάχη του που δεν αξίζει νάν του ξεθίφουν κι αυτή, την παραπανιστή.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Ή Έθνική Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμματικά και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στερλίνας, άποδοτέας εις ώρισμένην προθεσμίαν ή διαρκώς.

Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις τό αυτό νόμισμα, εις ο έγένετο ή καταθέσεις εις χρυσόν ή δι' έπιταγής ύψους (chéque) επί του έξωτερικού κατ' έπιλογήν του όμολογηόχου.

Τό κεφάλαιον και οι τόκοι των όμολογιών πληρώνονται εν τώ Κεντρικώ Καταστήματι και, τή αίτήσει του καταθέτου, εν τοις Έποκαταστήματι της Τραπεζής.

Τόκοι των καταθέσεων.

1	1)2	τοίς	έκατ.	κατ' έτος	διεξ	καταθέσεις	6	μηνών
2	»	»	»	»	»	»	1	έτους
2	1)2	»	»	»	»	»	2	έτων
3	»	»	»	»	»	»	4	»
4	»	»	»	»	»	»	5	»

Αί όμολογία των έντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' έκλογήν του καταθέτου όνομαστικά ή άνωνομοι.

Έκ του Γραφείου.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΚΟ

Άπό Πέμπη σε Πέμπη

Έπουργός Έσωτερικών ο Κυρ. Μαυρομιχάλης. Σκοτωμοί. Άθήνα 1 (στο Άθερώριον), Έπαρχίες 10 (οί 2 από γυναίκες).

Λαβωμοί. Άθήνα 6, Έπειραις 2 (ο ένας από κάρρο), Έπαρχίες 6.

Κλεψές. Άθήνα 3, Έπαρχίες 3.

Άπαγωγές. Άθήνα 1 (από παντρεμένον), Έπαρχίες 10.

Σημ. του Νουμά. Αυτή τή βδομάδα ο Πειραιας, μπορεί να πεί κανένας, ξεκουράστηκε ύπερ' από τό φοβερό ματοκύλισμά του της περασμένης βδομάδας. Ή Άθήνα κάπως κουνήθηκε λίγο στους λαβωμούς και στις κλεψίες, έφτασε δηλ. τις επαρχίες, που φιγουράρουνε τούτη τή βδομάδα με τις δέκα άπαγωγές τους.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κορυδαλό. Πάλι πεζά ποιήματα; Μά για όνομα του Θεού! Δέ μας στέλνεις ή πεζά ή ποιήματα; Τι θέλεις να τὰ μπερδεύεις τὰ προκτατα; Κάποιος σεβαστός μας φίλος μας έγραφε τελευταία «Άν όλοι αυτοί με τὰ πεζά τους ποιήματα — περισσότερο πεζά παρά ποιήματα — θέλανε να γράψουν κάτι που βλέπουν τριγύρω τους, θά κανανε δουλιά πολύ καλύτερη». Ή συμβουλή είναι τόσο καλή, που αξίζει νάν την ακολουθήσει κανείς, και σου τή συσταίνουμε. — κ. Α. Στ. Όχ. άδερφέ! Τρία κατεβατά για να δικαιολογηθείς που «γράφεις σ' ένικό αριθμό!» Δέ βραβηθήκες! Τόσες φορές τό γράψαμε και τό ξαναγράψαμε πως ο πληθυντικός ούτε σεβασμό φανερώνει ούτε Ρωμαϊκός είναι. Τι νάν τὰ ξαναλέμε; — κ. Ρ. Φλ. Έλα! Τώρα με την πρώτη χυνοπωριάτικη δροσούλα ξαναρχίσανε τὰ Σ κ ε θ α τ ο β ρ α δ α στο γραφείο. Σε περιμένουμε λοιπόν, καθώς και όλους τους φίλους. — κ. Περιεργο. Το λέει κι ο τίτλος. Το «βδομαδιάτικο φονοπάζαρο» έχει όλους τους σκοτωμούς, λαβωμούς κλπ. που γίνονται μέσα σ' έφτά μέρες, από Πέμπη πρωΐ ύσαμε την Άλλη Πέμπη πρωΐ. Περισσότερους όχι τό έναντίο μπορεί κάποιος να μας ξεφύγει κανένας λαβωμός κτλ. — κ. Δ. Δεβ. Τά λάβαμε και σ' εΐχαριστούμε. Τά φύλλα θά σεξ στέλνονται πια στους Κορυφούς. Εκεί σε μια δυο μέρες θά σου γράψουμε Το δικό σου τότε;

ΚΕΡΔΟΥ 338,685 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 335,320 δραχμάς έδωκε μέχρι τούδε τό γραφείον του τραπεζομεσίτου κ. Ίω. Φωτιό εις τους πελάτας του. Ήτοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων όμολογιών εκ του γραφείου του έχουν κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τον στρογγυλόν αριθμόν 329,840 δραχμών.

Ό κ. Ίω. Φωτιού θέλει ν' αναβιβάση τό ποσόν τούτο εις 1,000,000 δρ Έπεθυμών δε να συμμετάσχουσι τούτων πάσαι αί τάξεις της κοινωνίας ύποβιβάζει την προκταβολήν δι' έκάστην λαχειοφόρον της Έθνικής Τραπεζής εις δραχ. 5 και καλεί τούς θέλοντας ν' άγοράσωσι ταικύτην να προσέλθωσιν εις τό τυχερόν γραφείον του, όπου πάντως θά κληρωθῆ μετ' άμοιβής όμολογία τις και τι χαρά να είναι ή πρώτη με τάς 70,000, χρυσάς δραχμάς την 18 Δεκεμβρίου έ. έ. οτε γεννήσεται ή κλήρωσις.

Όσάύτως άσπαλίζονται και λαχειοφόροι όμολογία της αυτής Έθνικής Τραπεζής δι' τήν αυτήν εις τό άρτιον κλήρωσιν της 18 Δεκεμβρίου 1905 άντι μιας δραχμής έκάστη.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82